

РЕШЕНИЕ

№ 195

гр. Силистра, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теодора В. Василева

Членове: Десислава Г. Петрова
Натали Яс. Жекова

при участието на секретаря Гл.Н.

като разглежда докладваното от Натали Яс. Жекова Въззивно гражданско дело № 20233400500294 по описа за 2023 година и за да се произнесе, взе предвид следното

Производството е по реда на чл. 357 и сл. КТ, вр. 258 и сл. ГПК, вр. глава Двадесет и пета от ГПК.

Образувано е по жалба против Решение № 88 от 20.06.2023 г. по гр.д. № 87/2021 г. по описа на РС-Дулово, с което са отхвърлени обективно и кумулативно съединените искове, предявени от Л. Й. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Силистра, ул. „К.О.“ № 30, с които иска да бъде осъден работодателя „СТАР ПОСТ“ ООД, ЕИК 175157550, с адрес: гр. София, бул. „Ч. вр.“ № 73, да ☐ заплати сумата от 930 лв., представляваща неизплатени трудови възнаграждения за м. юни, м. юли и 17 дни от м. август 2017 г.; сумата от 1 800 лв., представляваща неизплатено допълнително трудово възнаграждение за придобит стаж и професионален опит за периода 01.09.2016 г. – 17.08.2017 г.; сумата от 900 лв., представляваща обезщетения за неизползван платен годишен отпуск за 2015, 2016 и 2017 г., ведно със законната лихва върху претендираните суми.

Решението се оспорва като неправилно. Жалбоподателката навежда доводи, че неплащането на претендираното трудово възнаграждение е съдебно установено, като по отношение на него е формирана сила на присъдено нещо с постановения съдебен акт по н.а.х.д. № 947/2017 г. по описа на РС-Силистра. Счита, че претенциите не са погасени по давност, поради прекъсване на давностния срок. Моли окръжния съд да отмени

обжалваното решение и да уважи предявените претенции. Не представя нови доказателства и не прави доказателствени искания. Претендира сторените разноски за двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява лично, не се явява и процесуален представител.

В законоустановения срок по чл. 263, ал. 1 ГПК от страна на работодателя – ответник по въззивната жалба постъпил отговор, с който изразява становище за нейната неоснователност. Навежда доводи за правилност и законосъобразност на обжалваното решение. Счита за несвоевременно направени възраженията на жалбоподателя за прекъсване на давностния срок. Моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Не представя нови доказателства и не прави доказателствени искания. Претендира направените разноски за въззивната инстанция.

В съдебно заседание не се явява законен представител на ответното дружество. Същото се представлява от процесуален представител, който изразява становище, с което поддържа отговора на въззивната жалба. По същество счита жалбата за неоснователна, доколкото в първоинстанционното производство било доказано, че претендираните суми за изплатени. Намира за неоснователно позоваването в жалбата на решението н.а.х.д. № 947/2017 г. по описа на РС – Силистра. Посочва, че работодателят се позовал и на изтекла погасителна давност, която счита, че не била прекъсната. Моли въззивната жалба да бъде отхвърлена.

С обжалваното решение съдът приел за неоснователни претенциите на ищцата за неизплатени основни трудови възнаграждения за м. юни 2017 г., м. юли 2017 г. и 17 дни от м. август 2017 г., допълнителни трудови възнаграждения за придобит трудов стаж и професионален опит за периода от 01.09.2016 г. до прекратяване на трудовото правоотношение, доколкото от страна на ответното дружество било доказано, че същите били изплатени. По отношение претенциите за неплатено обезщетение за неползван годишен отпуск за 2015 г., 2016 г. и 2017 г., съдът приел, че същите се явяват погасени по давност. С оглед изложеното, отхвърлил предявените искове като неоснователни.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, прие от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, а и се доказва от материалите по делото, че същите били страни по валидно трудово правоотношение, възникнало на основание трудов договор № 167/17.07.2013 г., изменен с допълнително споразумение № 102 от 05.01.2017 г. Жалбоподателката – ищца в първоинстанционното производство, заемала длъжността технически сътрудник. Трудовото правоотношение било прекратено със заповед на работодателя от 17.08.2017 г. на осн. чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ.

При извършена проверка от Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Силистра, за спазване на трудовото законодателство и осигуряване безопасни

условия на труд на работодателя „СТАР ПОСТ“ ООД – гр. София, с обект на контрол офис на куриерски услуги, находящ се в гр. Силистра, ул. „Шар планина“ № 17, бил съставен АУАН № 19-000678/01.11.2017 г. за това, че към датата на осъществяване на проверката при добросъвестно изпълнение на трудовите задължения, работодателят не изплатил дължимото трудово възнаграждение на служителката Л. Й. М. за м. юли 2017 г., в размер на 419, 05 лв. в установения срок – 30.08.2017 г. Въз основа на съставения АУАН, било издадено и наказателно постановление № 19-000687/27.11.2017 г. от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Силистра. Същото било потвърдено с Решение № 101 от 20.03.2018 г. по а.н.д. № 947/2017 г. по описа на РС-Силистра, което от своя страна било потвърдено с Решение № 80 от 12.07.2018 г. по к.а.н.д. № 55/2018 г. по описа на Административен съд-Силистра.

Гореописаната фактическа обстановка съдът възприе от приложените а.н.д. № 947/2017 г. по описа на РС-Силистра и к.а.н.д. № 55/2018 г. по описа на Административен съд-Силистра.

С отговора на исковата молба, от ответното дружество – работодател, били представени заверени за вярност дванадесет броя ведомости за периода м. септември 2016 г. – м. август 2017 г. Същите не били оспорени в установения от процесуалния закон срок, поради което настоящият състав ги кредитира изцяло като допустими и относими, като приема, че подписът върху тях е поставен от жалбоподателката.

Въз основа на ведомостите било изготвено и заключението на назначената и приета в хода на първоинстанционното производство съдебно-икономическа експертиза, видно от което за процесния период м. юни, м. юли и 17 дни от м. август 2017 г. няма незаплатени дължими основни трудови възнаграждения на жалбоподателката. В периода от 01.09.2016 г. до прекратяване на трудовото правоотношение било начислено и изплатено допълнително трудово възнаграждение за придобит стаж и професионален опит. Работодателят начислил и изплатил с ведомостта за м. август 2017 г. обезщетение за платен годишен отпуск за 2015 г., 2016 г. и 2017 г. в нетен размер от 1 093, 24 лв. Съдът кредитира изцяло така представеното заключение, доколкото същото е изготвено от вещо лице със съответната компетентност и същевременно е отговорило мотивирано на всички поставени задачи.

Въз основа на описаната фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи.

Исковата молба е депозирана пред местно и родово компетентен съд при съобразяване на правилата на КТ и Глава Дванадесета ГПК, с оглед на което обжалваното решение се явява допустимо.

Безспорен се явява фактът, че между страните било налице валидно трудово правоотношение, прекратено на осн. чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, а и това обстоятелство се доказва от материалите по делото. Основният спорен въпрос касае дължимостта на претендираните от ищцата суми за трудови

възнаграждения и обезщетение за неползван платен годишен отпуск.

Видно от заключението на назначената и приета в първоинстанционното производство съдебно-икономическа експертиза, която съдът кредитира по изложените вече съображения, начислените и изплатени суми, обективирани в представените от работодателя ведомости, включвали както основното трудово възнаграждение, така и допълнителното такова за придобит стаж и професионален опит, като към начисленото и изплатено възнаграждение за м. август 2017 г. били включени и обезщетенията за неползван годишен отпуск за 2015 г., 2016 г. и 2017 г., с оглед на което претенциите на ищцата – жалбоподател в настоящото производство, се явяват неоснователни.

Съдът намира за необходимо да обсъди изложените във въззивната жалба възражения, че неизплащането на претендираните от ищцата трудови възнаграждения било признато със СПН с Решение № 101 от 20.03.2018 г. по а.н.д. № 947/2017 г. по описа на РС-Силистра, потвърдено с Решение № 80 от 12.07.2018 г. по к.а.н.д. № 55/2018 г. по описа на Административен съд-Силистра. Настоящият състав намира същото за неоснователно по следните съображения. На първо място, издаденото наказателно постановление, предмет на обжалване по а.н.д. № 947/2017 г., касае установено от Дирекция „Инспекция по труда“ нарушение, изразяващо се в това, че към момента на издаването му по отношение на служителката Л. М. не било заплатено дължимото трудово възнаграждение за м. юни 2017 г., т.е. същото има отношение към един минал момент и към част от претендираните в настоящото производство суми. Предвид това, в настоящото производство следва да бъдат събрани всички допустими доказателства за установяване на това обстоятелство, което било извършено в първоинстанционното производство. Същевременно по отношение на двете производства – административнонаказателното и настоящото, липсва идентитет в страните и предмета. Отделно от това, в случай на формирана СПН по предмета на спора между същите страни, настоящото производство би се явило недопустимо.

Предвид гореизложеното, както и с оглед обстоятелството, че не са наведени твърдения и не са ангажирани доказателства за осъществяване предпоставките на чл. 116 ЗЗД, се явява неоснователно и възражението на жалбоподателката, че давностният срок по отношение на претендираните от нея вземания бил прекъснат с влизане в сила на решението по а.н.д. № 947/2017 г. по описа на РС-Силистра.

За пълнота следва да се посочи, че на осн. чл. 358, ал. 1, т. 3 КТ претенциите на ищцата – жалбоподател в настоящото производство, се погасяват с изтичането на 3-годишен давностен срок, който води началото си от настъпване изискуемостта на претендираното вземане. Най-късният момент за това бил 30.09.2017 г., а исквата молба постъпила в съда на 22.12.2020 г. – след изтичане на давностния срок. Въпреки това на осн. чл. 120 ЗЗД институтът на давността не се прилага служебно от съда, а само при релевирано от страна на ответника възражение в този смисъл. В настоящия

случай работодателят – ответник в първоинстанционното производство, направил такова още с отговора на исковата молба. С оглед на което дори и последният да не беше доказал, че е изплатил претендираните суми, предявената искова молба щеше да се яви неоснователна на това основание.

Предвид гореизложеното, настоящият състав намира обжалвания съдебен акт за правилен и законосъобразен, поради което същият следва да бъде потвърден като такъв.

С оглед изхода на спора, жалбоподателката следва да заплати извършените от ответника по жалбата разноски, съгласно представения списък по чл. 80 ГПК и доказателствата за извършването им, в размер на 1 536, 00 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция.

Мотивиран от горното, Силистренският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 88 от 20.06.2023 г. по гр.д. № 87/2021 г. по описа на РС-Дулово, с което са отхвърлени обективно и кумулативно съединените искове, предявени от Л. Й. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Силистра, ул. „К.О.“ № 30, с които иска да бъде осъден работодателя „СТАР ПОСТ“ ООД, ЕИК 175157550, с адрес: гр. София, бул. „Ч. вр.“ № 73, да □ заплати сумата от 930 лв., представляваща неизплатени трудови възнаграждения за м. юни, м. юли и 17 дни от м. август 2017 г.; сумата от 1 800 лв., представляваща неизплатено допълнително трудово възнаграждение за придобит стаж и професионален опит за периода 01.09.2016 г. – 17.08.2017 г.; сумата от 900 лв., представляваща обезщетения за неизползван платен годишен отпуск за 2015, 2016 и 2017 г., ведно със законната лихва върху претендираните суми.

ОСЪЖДА Л. Й. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Силистра, ул. „К.О.“ № 30 да заплати на „СТАР ПОСТ“ ООД, ЕИК 175157550, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Ч. вр.“ № 73, представлявано от управителя Д. Д. В.. сумата от 1 536, 00 лв., представляваща сторени съдебно-деловодни разноски за адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция.

Решението е окончателно и на осн. чл. 280, ал. 3, т. 3 ГПК не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____